

விடுதலைக்கு விறகான

இந்தியர்களும், இந்தியக் கூலிகளும் அம்மாவின் வீட்டிற்குள் அடிக்கடி பாய்வார்கள் - நெடுமாறனையும் அவனது சகோதரர்களையும் தேடி.....

நெடுமாறன் அம்மாவின் ஏழாவது பிள்ளை; அவன்தான் கடைசி.

"நெடுமாறன் இங்கு வாறதில்லையா..... நேற்று வந்து எங்கட ஒரு ஆளையும் போட்டிட்டான்....."

"அம்மாவில் அன்பிருந்தா மோன் அடிக்கடி வீட்டை வருவான் தானே....."

அம்மாவையும், அக்காவையும் அவர்கள் அடிக்கடி வந்து உறுக்கிப்பார்ப்பார்கள். அப்போதெல்லாம் அக்கா அவர்களுக்குச் சூடாகவே பதில் சொல்லி அனுப்புவாள். இது அம்மா கொடுத்து வளர்த்த உறுதி - துணிவு. ஆனால், அம்மா அமைதியானவள் - எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு அமைதியாக பேசாமல் இருப்பாள். அவளது மனம் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

வழமைபோல அன்றும் அவர்கள் வந்தார்கள். அம்மா வாசலில் இருந்தாள், அருகில் அக்கா. வீட்டுக்குள்ளே அக்காவின் பிள்ளைகள். அவர்கள் படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள்...

"நேற்று மாவிட்டபுரத்தில் உன் மகனைச் சுட்டுப்போட்டம். உடம்பு இருக்கு வந்து எடு....." ஒருவன் வெற்றிக் களிப்போடு உறுமினான். தலையில் இடி விழுந்தது போல இருந்தது அம்மாவின் அக்கா அதிர்ந்துபோனாள். அக்காவின் பிள்ளைகள்... அழுது குழறினார்கள். ஊர் அழுதது. ஆனால் அம்மா மௌனமாகவே இருந்தாள். அவளால் அழ முடிவதில்லை. அவள் அழமாட்டாள்; இழப்பு களால் உறுதியான தாய்.

"எங்கட வீட்டில்தானே ஒரு ஆம் பிளையையும் நீங்கள் இல்லாமல் செய்து போட்டியன்.... வந்தெடுக்கிறதுக்கு இங்க ஆக்கள் இல்ல...." கண்ணீரோடு ஆனால் கடுமையாக அக்கா கூறி முடித்தபோது, அவர்கள் போய் விட்டார்கள்.

அக்கா அம்மாவின் இரண்டாவது பிள்ளை. ஆறு ஆண்டுகளாக அவர்களுக்கு ஒரே ஒரு பெண் பிள்ளை. நெடுமாறனைக் கட்டிலில் படுக்கவைத்திருந்தார்கள் அருகில் கதிரையில் இருந்து தன் வீர மகனின் உடலை கண்டவெட்டாமல் அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அழவில்லை, பிள்ளைகள் போராட்டத்தோடு கலந்தபோது, அவர்கள் பிணமாகத்தான் வருவார்கள் என்பதை, அம்மா தெரிந்திருந்தாள்.

11.08.1984 - கன்னாகம். ஊரிலிருந்து மக்களைப் பிடித்து வந்து காவல் நிலையத்தினுள் அடைத்து - வாசல் கதவுடன் வெடி குண்டை இணைத்துவிட்டு சிங்களப்படைபினர் போய்விட்டனர்.

செய்தியை அறிந்த புலிகள் மக்களை மீட்பதற்காக அங்கு விரைந்தனர். சஞ்சீவியும் இம்பிரானும் நிக்கியும் இன்னும் சில

தோழர்களும், வாசல் கதவிற்குப் பின்னாலிருந்து வெடி குண்டின் அபாயத்தைத் தெரிந்திருக்காத நிலையில் உள்ளே புகுமுயன்றபோது அந்தத் துயரம் நிகழ்ந்தது. அந்தச் சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்ட மக்களுடன், சஞ்சீவியும், நிக்கியும் வீரச்சாவை அடைந்துகொண்டார்கள்.

எராக இணைந்து, புலிகளின் இராண்டாவது பயிற்சிப் பிரிவில் பயிற்சிபெற்றான்.

சஞ்சீவி, அம்மாவின் ஆறாவது பிள்ளை. நெடுமாறனுக்கு நேரே மூத்தவன். அண்ணனின் உடலைக்கண்டபோது, அண்ணன் மரணித்த அதே இலட்சியத்திற்

கொண்டிருந்த சுமார் பத்து முகாம்களுக்கு நடுவில், அவன் புயலாக வீசினான். இந்தியப்படையினரையும், அவர்களுக்குத் துணைபோய் தேசத்திற்குத் துரோகம் இழைத்தவர்களையும் அவனது துப்பாக்கி தண்டித்தது.

30.08.1989 அன்று மாவிட்டபுரத்தில் நடந்த ஒரு வெற்றிகரமான தாக்குதலின்போது கப்டன் நெடுமாறன் எம்மைப் பிரிந்தான்

ஒருவர் அல்லது இருவர் போராளியாக இருக்கின்ற குடும்பங்களை நாம் பார்க்கின்றோம். எமது தேசத்தின் எல்லா இடங்களிலும், இவ்வாறான குடும்பங்களை நாம் பார்க்கமுடியும். ஆனால், ஒரு குடும்பமே

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வன்னிப் பகுதிக்குச் சென்று வந்து புலிகளுக்கிடையில் முக்கியமான தகவல்களைப் பரிமாறினார்.

புலிகளின் உற்ற துணையாக நின்று இவர் செயற்படுகின்றார் என்பது, துரோகிகளுக்கு தெரிந்திருந்தது. இந்த விடயம் அவர்களுக்குத் தெரியும் என்பது சோதி அண்ணனுக்கும் தெரிந்திருந்தது. ஆனாலும் அவர் துணிவோடு இயங்கினார்.

01.10.1988 அன்று, சோதி அண்ணனின் வீடு.

சாவு அவரின் கதவைத் தட்டியது.

"சோதி அண்ண... சோதி அண்ண..."

'எங்கட பொடியள் போலக்கிடக்கு.' என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டு, "ஆரது தம்பி... உள்ளுக்கை வாங்கோவன்..." என்றபடி படலையை எட்டிப்பார்த்தார்; அதிர்ந்தார். நெஞ்சு விறைத்தது - அவர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

"அண்ணை... உங்களில் ஒரு விசாரணை... எங்கனோட வாங்கோ; திருப்பிக் கொண்டு வந்து விடுறம்"-ஒரு தாடிக்காரன் சொன்னான். மனைவி ஓடிவந்து தடுத்தாள் - கதறினாள். பிள்ளைகள் அழுதார்கள்; ஆனாலும் அவர்கள் கூட்டிச் சென்றார்கள்.

சில மணித்துளிகள் கழிந்தன. நடு வீதியிலேயே... துப்பாக்கி வேட்டோசை ஊரெங்கும் எதிரொலித்தது.

அம்மாவின் நாலாவது பிள்ளை குட்டி அண்ணன், புலிகளோடு சேர்ந்து நின்றதால் இந்தியப்படையும், துரோகிகளும் அவரைக் குறிபார்த்துத் திரிந்தார்கள். அடிக்கடி அவரின் வீட்டுக்குப் போனார்கள். கேள்விகளால்

"நான் உங்கட கையால சாப்பிட்டிருக்கிறேன்மா"

சிதைந்துபோன சஞ்சீவியின் உடலை சேர்த்து எடுத்து - ஒன்றாக்கி, அம்மாவிடம் கொண்டு வந்தனர் தோழர்கள். தனது செல்வங்களில் ஒன்றை அம்மா முதலில் இழந்து விட்டாள். அம்மா அழுதாள். அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவன்தான் அம்மாவின் செல்லப்பிள்ளை. சஞ்சீவியின் அக்கா கதறினாள். உடன் பிறந்தவர்கள், உறவினர்கள், சுற்றத்தார், தோழர்கள் எல்லோருமே துயரைத் தாங்கிய விழிகளில் கண்ணீரோடு நின்றார்கள்.

1982, 83 காலங்களில் இயக்கத் தோடு தொடர்புகளை ஏற்ப

பதுமநிதி (சிறிதரன் சபாஜினி) பிறப்பு: 04-10-1974 வீரச்சாவு: 08-08-1991

டுத்தி, விடுதலைப்பாளியை ஆற்றத் துவங்கினான் சஞ்சீவி.

ஒருநாள் அம்மாவிடம் சொன்னான்: "ஆறு ஆம்பிளையள் இருக்கிறம்மா... ஒரு ஆள் எண்டாலும் போராடப் போகலாம்தானே..." என்று. அம்மா ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலும், ஆனால் மறுக்காமலும் சமாளித்துக்கொண்டாள்.

83 - யூலை நிகழ்வுகளுக்குப் பின் இயக்கத்தில் முழுநேர ஈற்ப்பி

காக தானும் போராடுவேன் என்ற உறுதியுடன் தான், நெடுமாறன் போராடப் புறப்பட்டான்.

இயக்கத்தின் ஆறாவது பயிற்சிப் பிரிவில் பயிற்சியை முடித்த

போராளிகளாக நிற்கின்ற நிகழ்வுகளை, சில இடங்களில் மட்டுமே நாம் காணமுடியும். அவ்வாறான குடும்பங்களில் ஒன்று தான் அம்மாவின் குடும்பம். அம்மா, தன் பிள்ளைகளுக்கு

ஒரு குடும்ப விடுதல்

நெடுமாறன், கடற்புலிகள் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டான். கடற்சண்டைகளுக்கான அடிப்படைப்

சோதி அண்ணன் (வைத்திலிங்கம் பரமநாதன்) தோற்றம்: 19-02-1949 மறைவு : 01-10-1988

பயிற்சிகளை வழங்குவதற்கென உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது குழுவில் ஒருவனாக இருந்து - கடற்புலிகளின் முதலாவது பயிற்சிப் பிரிவில் - பயிற்சி பெற்றான். சிங்களப் படைகளுக்கும் இந்தியப்படைகளுக்கும் எதிரான போர்களின்போது - பல முக்கியமான களங்களில், ஒரு முன்னணிச் சண்டைக்காரனாக நெடுமாறன் இருந்திருக்கின்றான்.

மயிலிட்டிப் பகுதியில், இந்தியர்களும், 4டிவருடிகளும் நிலை

தாய்ப்பாலோடு வீரத்தையும், துணிவையும் ஊட்டித்தான் வளர்த்திருக்கின்றான். தேசப்பற்றையும், விடுதலை உணர்வையும் அவர்களுக்கு அம்மா கொடுத்தாள்.

சஞ்சீவி (வைத்திலிங்கம் மகேசநாதன்) பிறப்பு: 01-06-1960 வீரச்சாவு : 11-08-1984

தான். ஆனாலும் எல்லாத் தாய் மார்களுக்கு இருக்கும் இயல்பைப் போலவே, சஞ்சீவியும், நெடுமாறனும் போராடப் புறப்பட்டபோது, அம்மாவின் மனம் கவலை கொண்டது. அழுதும் கூட இருக்கின்றாள். ஆனால், அம்மா தடுக்கவில்லை. திரும்பி வாங்கோ என்று கேட்கவில்லை. சோதி அண்ணன், அம்மாவின் மூன்றாவது பிள்ளை. இந்தியப் படை வளைத்து நின்ற நாட்களில் புலிகளின் தகவற் தொடர்பாளராகச் செயற்பட்டார்.

துளைத்தார்கள். அவர்களின் தொடர்ச்சியான தொல்லைகள், அவருக்கு ஏற்கனவே இருந்த இருதய நோயை இன்னும் அதிகரித்தது. ஒருநாள் கடலில் தொழிலுக்குப் போன குட்டி

கப்டன் நெடுமாறன் (வைத்திலிங்கம் கணேசநாதன்) பிறப்பு: 17-01-1964 வீரச்சாவு : 30-08-1989

அண்ணனுக்கு மாரடைப்பு வந்தது. அம்மாவிடமிருந்தும், எம்மிடமிருந்தும் பிரித்து விட்டது. இப்போது குட்டி அண்ணனின் மகள் துப்பாக்கியோடு களத்தில் நிற்கிறாள்.

அக்காவின் கணவர் சிறீதரன், இந்தியப் படையினரும் கூடித்திரிந்த குடும்பங்களும் அவரை அடிக்கடி பிடித்துச் சென்றார்கள். அப்போதெல்லாம் அவர்களது இரும்புக் கம்பிகளும் எஸ் தொடர்ச்சி 15ம் பக்கம்